

ச. க. யோக்யாஜு

தெனியான்

தெனியான்

சிரித்திரன்

வெளியிடும்

சிறுவர் சஞ்சிகை

கண்டிணி

மார்ச்

1975

சுதம்
75

நாவொழ பயிர் வளர்ப்பேன்
நாகொக்க உயிர் கொடுப்பேன்

1935

...

1935

...

...

...

கண்மணி

கடமையே கண்ணானது....
காலமோ மணியானது....

கண்-1 மணி-3 • • • பங்குனி-1975

அன்புக்குரிய தம்பி தங்கைகளுக்கு

வணக்கம்!

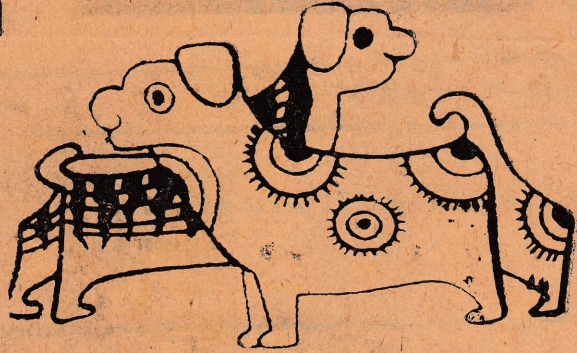

இதோ உங்கள் கைகளில் கண்மணி மூன்றாவது இதழ் மலர்ந்துள்ளது. கடந்த இரண்டு இதழ்க்களுக்கும் நீங்கள் காட்டிய வரவேற்பு கண்மணி உங்களை எவ்வாறு கவர்ந்துள்ளது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது. உங்களின் ஆர்வமும், ஆற்றலும் அளப்பரியது என்பதை தினமும் எமக்கு வரும் உங்களின் படைப்புக்கள் நிரூபிக்கின்றன. கதைகள், கவிதைகள், பள்ளிப்பகிடி, புகழ்ப்போட்டி இப்படி எல்லாவற்றிலும் நீங்கள் காட்டும் கரை கடந்த ஆர்வம் எமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக உள்ளது. தொடர்ந்து எழுதுங்கள். இம்முறை இன்னும் புதிய போட்டிகள், கருத்தான கவிதைகள், கதைகள், கருத்தான படங்கள் ஆகிய அம்சங்கள் வெளியாகியுள்ளன.

ஒளி மிக்க எதிர்காலத்தை நோக்கி விடா முயற்சியுடனும், நம்பிக்கையுடனும், மனோ தைரியத்துடனும் முன்னேறவேமானால் வெற்றி எங்கள் கைகளை வந்தடைந்துவிடும். ஆகவே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் தன்னம்பிக்கையும், தளரா தமனவுறுதியும் உடையவர்களாகவும் உண்மையான உழைப்புக்கு மதிப்பளிப்பவர்களாகவும் திகழ்ந்து உங்களின் ஆற்றல்களின் மூலம் நம் நாடு பெருமையுறும் விதத்தில் உயரவேண்டுமென்பது எமது தவிர்க்கமுடியாத ஆசையாகும். கண்மணி அதற்கு வழிகாட்டும் என நம்புகிறோம். மீண்டும் அடுத்த இதழில் சந்திப்போம். நன்றி.

வெற்றி

உ
ங்
க்
ள்

கைகளிலே

என்றும் தளர்ச்சியடையாத உறுதி மிக்க உணர்வு. எதற்கும் கூச்சப்படாத தீட்சண்யம் மிக்க பார்வை. எப்பொழுதும் அலை பாயாத சீரான சிந்தனை. இம்மூன்றும் உள்ளவகை நீ இருப்பாயேயானால் உனக்கு வெற்றி நிச்சயமே.

பெரிய சாதனைகள் யாவும் உடற்பலத்தினால் லாது விடாமுயற்சி மிக்கமனோபலத்தினாலேயே சாதிக்கப் பட்டுள்ளன.

ஒருவன் உறுதியுடன் ஒரு நாளுக்கு மூன்று மணித் தியாலங்கள் வீதம் ஏழு வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக விடாமுயற்சியுடன் நடப்பானேயானால் பூமியின் சுற லளவு தூரத்தை நடந்து முடித்துவிடுவான்.

விடாமுயற்சி பலவீனமானவனுக்கு சக்தியைக் கொடுக்கிறது. உலகின் செல்வத்தையெல்லாம் அடைய பாதை வகுக்கிறது—

கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த கட்டாந்தரைகளையும் பாலைவனங்களையும் கூட மனோரம்யமான வசந்தகாலச் சோலைகளாக்கிவிடுகிறது.

கலைக் கண்மணி

பரதக்கலையை முறையாகப் பயின்றுள்ள கலைக்கண்மணிகளுள் ஒருவரான செல்வி பாமதி கனகசபை எதிர்காலத்தில் நம் நாட்டிற்கு பெருமை தேடித்தரும் சிறந்த கலைச் செல்வியாகத் திகழக் கண்மணி வாழ்த்துகிறாள்.

அறிந்தீரு

வரிக்குதிரை, லாமா, கொரில்லா, ஆர்மடிலோ என்னும் ஏறுமபு தின்னும் அழங்கு, கீரி, துருவக்கரடி என்பவை எக்கண்டங்களில் அல்லது நாடுகளிற்காணப்படுகின்றன?

வரிக்குதிரை, கொரில்லா என்பவை ஆபிரிக்காவிலும், லாமா, ஏறுமபு தின்னும் அழங்கான ஆர்மடிலோ என்பவை தென்னமெரிச்சாவிலும், கீரி, துருவக்கரடி என்பவை முறையே ஆசிய நாடுகளிலும், ஆர்மடிக் பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றன.

தொகுப்பு: வ. ந. கிரகன்

இத்தாவிய மொழியில் 'நாவல், (Novel) என்னும் சொல்கதையைக் குறிக்கும். அதனால் தான் கற்பனைக் கதையை நாவல் என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டதாயிற்று.

★

★

பறவைகளெல்லாம் அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும் என்ற உண்மையை அறிந்திருப்பாய் ஆனால் தீக்கோழி என்னும் பறவையினத்தில் செவல் தான் முறையாக அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும் என்பது தெரியுமா?

★

★

யானையிலிருந்துதான் தந்தம் கிடைக்கிறது என்பதில்லை. காட்டுப் பன்றி நீர் யானை, 'வால் ரஸ் போன்ற விலங்குகளும் தந்தத்ததைக் கொடுக்கின்றன.

★

★

கண்மணியே வா!

● கண்மணியே என்னருகில்
வாவடா — கதை
கேளடா

ஏழைகளைக் கேழைகளாய்
எண்ணிவிடாதே — கனம்
பண்ணை திராதே

உழைப்பவரை மிருகமென
ஒதுக்கி விடாதே — இழிவாய்
மதித்து விடாதே

உழைக்கிறவர் செத்தைகளில்
உழல்வதைப் பாரு — அவரின்
அழுகுரல் கேளு

வியர்வையினைக் கண்டறியார்
சிரிப்பதைப் பாரு — அவரை
விரட்டிட வாழு

அயர்வின்றி உழைப்பவர்கள்
அழுவது ஏடா — அதை
அழித்திட வாடா

உழைக்கிறவர் பெருமனிதர்
என்பதைக் கேளு — அவரின்
துன்பியல் தீரு

புத்தகமே பெரிய தென்ற
புழுகல் எடாதே — தொழிலைப்
பழகா திராதே

எல்லோரும் எல்லாமே
பெற்றிடல் நல்லம் -- அதைநீ
கற்றிடல் நல்லம்

கண்மணியே என்னுடைய
கவிதை நல்லதா -- உன்னைத்
தழுவவல்லதா

சங்கீதப்பிசாக

-அ. ந. கந்தசாமி-

2-ம் அத்தியாயம்

பொருமைப் பேய்

சாரங்கநாட்டுச் சீரங்கன் காட்டை விட்டு நாட்டுக்கு வந்து வீட்டுக்குள் புகுந்தபோது அவனது பிள்ளைகள் அங்கே பசியால் அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். மூத்தவன் முத்தையா 'அப்பா பசிக் குது' என்று கொண்டே ஓடி வந்து சாரங்கனைக் கட்டிக்கொண்

டான். இரண்டாவது இந்திரா "அப்பா நீ இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போனாய்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே ஓடி வந்தாள். மூன்றாவது முல்லையோ மெல்ல நடந்துவந்து அப்பாவுடன் நெருங்கி வந்து அவரது வேட்டியைப் பற்றிக்கொண்

டாள். நாலாவது பையன் நடன சபை அப்பா கையிலிருந்த கண்டாமணியைத் தொட்டு “இதென்ன மணி” என்று கேட்டான் ஆசையுடன். ஐந்தாவது அம்பலவாணனோ அப்பாவின் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு தன் கண்ணில் வடிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

பிள்ளைகளின் துக்கக்கோலத்தைக் கண்டு சாரங்கன் வருந்தினான் என்றாலும், இப்பொழுது மந்திரமணியின் உதவியால் அவர் எண்ணம் சந்தோஷத்தை ஊட்டியது. ஆகவே பிள்ளைகளைப் பார்த்து “இதோ இது ஒரு மந்திரமணி. உங்களுக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் இது உங்களுக்குத் தரும். எங்கே உங்களுக்கு வேண்டிய சாப்பாடென்ன? சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்” என்றான் சாரங்கன்.

பிள்ளைகள் அதை நம்பவில்லை “அப்பா பொய் சொல்லுகிறார்” என்றான் மூத்தவன் முத்தையா இரண்டாவது இந்திராவும் “பொய் ... பொய்” என்று சத்தமிட்டான். மூன்றாவது முல்லையும் நாலாவது நடனசபையும் கூட “பொய்... பொய்” என்று மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து சத்தமிட்டார்கள். ஆனால் கடைக்குட்டி அம்பலவாணன் மட்டும் தான் “எனக்கு சொக்கிலேட்டவேணும்” என்று கேட்டான். அப்பாவிடம் தன் மழலைப் பேச்சில் அவன் இவ்வாறு கேட்டதும் சாரங்கன் மந்திரமணியை உயரத் தூக்கிக்

குலுக்கிவிட்டு “நூறு சொக்கிலேட்ட...” “நூறு சொக்கிலேட்ட...” “நூறு சொக்கிலேட்ட” என்று மும்முறை உச்சாடனம் செய்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! பிள்ளைகள் திகைத்து நின்றார்கள்— நூறு சொக்கிலேட்டுகள் அழகாக அடுக்கப்பட்ட வெள்ளித்தட்டு எங்கிருந்தோ மிதந்து வந்து சாரங்கன் கையில் தங்கியது. சாரங்கன் அதிலிருந்து சொக்கிலேட்டுகளைக் காட்டி. “பொய் என்று சொன்னீர்களே இதோ பாருங்கள்! உங்களுக்கு ஒரு சொக்கிலேட்டும் கொடுக்கமாட்டேன் எல்லாம் அம்பலவாணனுக்குத்தான்” என்று சொல்லி முழுத்தட்டையும் அம்பலவாணன்விடம் கொடுத்துவிட்டார்.

பிள்ளைகள் “இல்லை அப்பா தெரியாமல் சொல்லிவிட்டோம். அப்பா சொன்னது மெய்... மெய்! நாங்கள் சொன்னது பொய்!” என்று கூச்சலிட்டார்கள். அம்பலவாணன் சின்னவனாலும் நல்லவன். சொக்கிலேட்டுகளை எல்லோரோடும் பகிர்ந்து சாப்பிட்டான்.

மந்திரமணியின் ‘டனார்’ என்ற சத்தமும், பிள்ளைகளின் சந்தோஷ ஆரவாரமும் சாரங்கனின் மனைவி சித்திராங்கியின் காதில் விழ அவளும் அங்கு வந்துவிட்டாள் சீரங்கன் அவளுக்கு மந்திரமணியின் சக்தியைக் கூறிவிட்டு வீட்டுக்கு வேண்டிய கட்டில், மேசை,

நாற்காலி போன்ற தளபாடங்கள்; அரிசி, காய்கறி, பழவர்க்கம் போன்ற உணவுப் பொருட்கள்; சீரங்கள், சித்திராங்கினி. பிள்ளைகள் ஆகியோருக்கு வேண்டிய அழகான ஆடைகள். புத்தகங்கள், விளையாட்டுப் பொருள்கள் ஆபரணங்கள் முதலான எல்லாவிதமான பொருள்களும் மந்திரமணியின் உதவியால் பெறப்பட்டன,

அதன்பின் சீரங்கள் எல்லோரோடும் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான். சிறிது நேரத்தின் முன் வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டு அழகை ஒவி கேட்ட அவ்வீட்டில் இப்பொழுது இன்பச் சிரிப்பின் இனிய ஒலி மட்டுமே கேட்டது. சாப்பிட்டு முடிந்ததும் குழந்தைகள் தங்கள் விளையாட்டுப் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு விளையாடச் சென்றார்கள். அம்பலவாணன் ஒரு ஊதுகுழலை வாயில் வைத்து ஊதி ஆட ஆரம்பித்தான். அவனது வேடிக்கைகளைப் பார்த்து சீரங்களும் சித்திராங்கியும் மற்றக் குழந்தையும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

சீரங்கள் தனது மனைவி சித்திராங்கியிடம் “நாம் ஒரு நல்ல மாடி வீட்டில் வசித்தால் நல்லது அல்லவா?” என்றான். சித்திராங்கியும் “ஆம்” என்று பதிலளித்தாள். மந்திரமணி ‘டனார்’ என்று முழங்கியது. சாரங்கள் மாடி வீடு—மாடி வீடு... மாடி வீடு. என்று மூன்றுமுறை உச்சாடனம் செய்தான். அவ்வளவு தான் அவர்களது சிறிய வீடு அழ

கிய பெரிய மாடி வீடாக மாறி விட்டது.

சீரங்களின் வீடு இவ்வாறு பெரிய மாடி வீடாக மாறியதை அடுத்த வீட்டில் இருந்து இரண்டு கண்கள் அவதானித்துக்கொண்டிருந்தன. அது ஒரு பேயின் கண்கள்.. பேயென்றதும் காட்டிலுள்ள பேயன்றோ நடுராத்திரியில் காரிருவில் வரும் பேயென்றோ எண்ணிவிடவேண்டாம். இது நாட்டுப்பேய் வீட்டுப்பேயென்றும் சொல்லலாம். இந்தப் பேய்க்கு மற்றவர்கள் சந்தோஷமாயிருப்பதைக் கண்டால் பெருந்துக்கம். மற்றவர்கள் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டால் பெரிய சந்தோஷம். இந்தப் பேயைத் தான் பொருமைப் பேய் என்பார்கள். இது ஒரு மனிதப் பேய். அடுத்த வீட்டில் இருந்த இந்த மனிதப்பேய் யன்னலூடாகச் சீரங்கள் வீட்டில் என்ன நிகழ்கிறது என்று கவனித்துக்கொண்டிருந்தது.

“அப்பாடா இதென்ன சிரிப்பும் சத்தமும்? என் காது வலிக்கிறதே!” மனிதப்பேய்தன்னுள்தானே உறுமியது.
“இதென்ன அதிசயம்? சின்ன வீடு பெரிய வீடாக மாறிவிட்டதே!” மனிதப்பேய் ஆத்திரத்தோடு சிந்தித்தது.

“ஆகா எவ்வளவு அழகிய மேசைகள், நாற்காலிகள் நாசமாய்ப் போக” மனிதப்பேய்தன்னுள்தானே சாபமிட்டுக்கொண்டது.

“அதோ அந்தப் பிள்ளைகள் எவ்வளவு நல்லாய்

உடுத்தியிருக்கிறார்கள்! சூ... வீடு முழுவதும் விளையாட்டுச்சாமான்கள் இதை நான் எப்படிப் பொறுப்பேன்! மனிதப்பேய்க்குப் பொருமையால் அழகை வந்துவிட்டது.

மனிதப்பேயாகிய இந்த அடுத்தவீட்டுப் பேர்வழியின் பெயர் ஏரம்பன். சீரங்கன் வீட்டில் தான் கண்ட காட்சிகளைப் பற்றி ஏரம்பன் பின்வருமாறு சிந்தித்தான்.

நெற்றுவரை ஏழையாக இருந்த சீரங்கன் திடீரென்று இவ்வளவு பெரிய பணக்காரன் ஆனது எப்படி? ஒவ்வொரு நாளும் அவனது பிள்ளைகள் பசியால் அழும்போது நான் அதை எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு கேட்டுக்கொண்டுவந்தேன்? சீரங்கனின் சர்நாடக இசையை விட அந்த இசைதான் எனக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. டப்பா சங்கீதத்தைப்போல் அது எனக்கு இன்பத்தைத் தந்தது. ஆனால் இனிமேல் அவர்கள் பசியால் அழமாட்டார்கள். எனக்கும் மகிழ்ச்சி கிடையாது. அவர்கள் வீடு மிகவும் சிறியது. ஆனால் அது திடீரொன்று பெரியவீடாக வளர்ந்துவிட்டதே. என்ன மந்திரமோ மாயமோ இது! போய் விசாரித்து வரவேண்டும்.”

இவ்வாறு எண்ணிய ஏரம்பன், சீரங்கன் வீட்டுக்குப் போய் “சீரங்க மச்சானே... சீரங்க மச்சானே... என்ன ஒரே சந்தோஷமாய் இருக்கிறாய் புது வீடும்கட்டிவிட்டாயே இதெல்லா

வற்றையும் பார்க்க நான் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுகிறேன் தெரியுமா? என் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் வருகிறது சீரங்க மச்சானே! பொய்யல்ல சீரங்க மச்சானே தொட்டுப் பார் சீரங்க மச்சானே! என்று சொல்லி நின்றான், சீரங்கன் அவனை வரவேற்று உண்பதற்கு நல்ல பிஸ்கட்டுகளும் சூடிப்பதற்குச் சூடான காப்பியும் கொண்டுவந்தான்.

அவற்றை மடமடவென்று அருந்தி முடித்த ஏரம்பன் “சீரங்க மச்சானே, திடீரென்று நீ இப்படிப்பட்ட பெரும் பணக்காரனானது எப்படி?” என்று கேட்டான். சீரங்கன் அவற்கு ஏரம்ப மச்சானே! எனது சங்கீதத் திறமையால் நான் பெற்ற வாழ்வு தான் இவை” என்று கூறினான். ஆனால் ஏரம்பன் அதை நம்பவில்லை. “என்ன உன் சர்நாடக இசைக்குக் கிடைத்த பரிசில்களா இவை. நான் ஒரு போதும் இதை நம்பமாட்டேன் அப்படியானால் நீ டப்பாப் பாட்டுக்கள் பாட ஆரம்பித்துவிட்டாய்போலிருக்கிறது சீரங்க மச்சானே...” என்று கூறினான்.

சீரங்கனுக்கு இதைக் கேட்டதும் கடுங்கோபம் வந்தது. கொலை செய்து கொள்ளை அடித்துப் பணம் சம்பாதித்தாய் என்று ஏரம்பன் சொல்லியிருந்தால்கூட அவனுக்கு அல்வளவு கோபம் வந்திருக்காது. “ஏரம்பா என்ன வார்த்தை

சொன்னாய்? நான் பட்டினி கிடந்து பசியால் வாடினாலும் டப்பாப் பாட்டு பாடுவேனா? நீ இப்படியான என்னை அவமதிக்கலாமா?" என்று ஆத்திரமாகக் கேட்டான் சீரங்கன்.

ஏரம்பனுக்குப் பயம் வந்து விட்டது. "சீரங்க மச்சானே! என்னை மன்னிக்கவேணும். ஆனால் உன்னுடைய கர்நாடக இசையை ரசித்துப் பரிசு கொடுக்க இந்த நாட்டில் நல்ல மனிதர்கள் இல்லை என்பதனாலேயே நான் அவ்வாறு சொன்னேன். என்னை மன்னிச்சுக்கொள் சீரங்க மச்சானே" என்று சீரங்கனிடம் மன்றாடினான் ஏரம்பன். சீரங்கனுக்கு இப்பொழுது சிரிப்பு வந்தது. "நீ சொன்னது சரி. நாட்டில் கர்நாடக இசையை ரசிப்பவர்கள் இல்லை என்பது உண்மைதான்.

ஆனபடியால்தான் நான் காட்டுக்குப் போகவேண்டி ஏற்பட்டது. அத்துடன் மனிதர் என்னுடைய கலையை மதிக்கவில்லை என்பதும் உண்மைதான். உண்மையில் காட்டிலே உள்ள ஒரு ஆலமரத்துப் பிசாசுதான் என்னுடைய கலைக்குப் பரிசாக இந்நீ நல் வாழ்வைத் தந்தது. உண்மையான ரஸிகத்தனத்திற்கு அந்தப் பிசாசிற்கு ஈடாக நான் உலகத்தில் யாரையுமே கண்டதில்லை. அடுத்தமுறை அதைச் சந்திக்கும்பொழுது அதற்கு ரசிகமணி என்ற பட்டத்தைக் கொடுக்க நான் எண்ணியிருக்கி

லறன். தமக்கு விருப்பமானவர்களைப் புகழ்ந்தும் மற்றவர்களை இகழ்ந்தும் எழுதியும் பேசியும் வருகிற நாட்டு ரசிகமணிகளை விட அந்தக் காட்டு ரசிகமணி எவ்வளவு உத்தமமானது? என்று பேசிக் கொண்டே போனான்.

அத்துடன் மந்திரமணி தனக்குக் கிடைத்த வரலாற்றையும் அதைக் கிலுக்கினால் நினைத்த பொருள் நினைத்த வாறு கிடைக்கும் என்றும் அவன் எடுத்துக் கூறினான். அதைக் கேட்ட ஏரம்பன் 'என்னருமைச் சீரங்க மச்சானே! என் பிராண சினேகிதா இந்த ரசிகப் பிசாசு எங்கே இருக்கிறது? அதன் விலாசத்தை எனக்குக் கொஞ்சம் தரமுடியுமா?" என்று கேட்டான்'

சீரங்கனுக்கு இந்தக் கேள்வி வேடிக்கையாய் இருந்தது. "ஏரம்ப மச்சானே விலாசம் எதற்கு? கடிதம் எழுதப் போகிறாயா? அப்படியானால் ரசிகமணி திருவாளர் சங்கீதப் பிசாசு, ஆலமரபவன், பெருங்காடு வடக்கு என்று எழுது போய்ச் சேரும் ஏகாம்பரம்" என்றான் சிரித்துக்கொண்டு.

ஏரம்பனுக்கு இது ஆத்திரத்தை ஊட்டியது. "ஏன் உனக்குமட்டுந்தான் சங்கீதப் பிசாசிடம் பரிசு பெறமுடியுமென்று நினைத்தாயா? மற்றவர்களுக்குக் கடிதம் மட்டும் எழுதமுடியும் என்று பரிசாசம் செய்கிறாயா? சரி பார்ப்போம் இப்பொழுதே நான் பெருங்

காடு வடக்குப் போய் ஆலமர
பவனில் இருக்கும் அந்த ரசிக
மணியிடம் பரிசு பெற்று வருகி
றேன் பார்” என்று கிளம்பினான்
அவன்:

சீரங்கன் உடனே ஏரம்பா!
உன்னாலே அடுத்தபடி முடியும்?
உனக்குக் கர்நாடக இசையும்
தெரியாது: டப்பாப் பாட்டும்
வராது. இந்த நிலையில் ரசிகமணி
யிடம் எப்படியும் பரிசு பெறுவாய்
என்று கூறினான். அப்படியா சீரங்க
மச்சானே; இருந்து பார் இந்த
ஏரம்பனின் வேலையை” என்று

கொண்டே விரைவாக எழுந்து
வெளியேறினான் ஏரம்பன்:

வழியில் அம்பலவாணன்
தன் மழலை மொழியில் “ஏரம்ப
மாமா... ஏரம்பமாமா...
எங்கே செல்கிறீர்?” என்றான்.
ஏரம்பனோ அதைச் சட்டை
செய்யவில்லை: குழந்தையை
ஒரு முறை முறைத்துப் பார்த்து
விட்டு, பெருங்காடு வடக்கு
ஆலமர பவனின் வசித்த திரு.
திருவாளர் சங்கீதப் பிசாசைக்
காண வெகு வேகமாகத் துள்
ளித் துள்ளி நடந்து சென்றான்,

(தொடரும்)

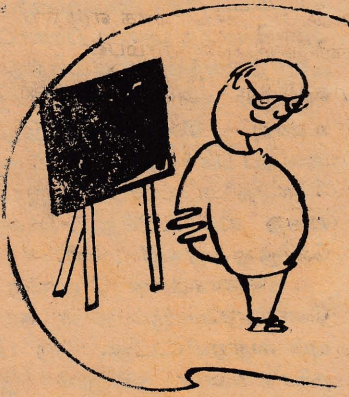
நாம் உண்ணும் உணவில் தினமும் பச்
சைக் காய்கறிகள் பழவகைகள் நிறை
யச் சேர்த்துக்கொள்வது அவசியம். உட
லில் இரும்புச்சத்துக் குறைவாக இருப்
பின் நல்லிரத்தம் இருக்கமாட்டாது.
இரும்புச் சத்துக் குறைவாக இருப்பின்
நல்லிரத்தம் இருக்கமாட்டாது. இரும்புச்சத்துக் குறைவான
வர்களுக்கு 'இரத்த சோகை' என்ற நோய் உண்டாகின்றது.
பச்சைக் காய்கறிகள், பழவகைகளில் இரும்புச் சத்து நிறைய
உண்டு. இரத்த சோகையை மருந்துகள் மூலமாக பூரண குண
மாக்க முடியாது.

**எறும்பின்
சாதனை**

உங்களால் உங்களைப்போல் மூன்று மடங்கு
நிறையைத் தூக்கமுடியுமா? அதாவது ஒரு
மனிதனால் மூன்று டன் எடையைத் தூக்க
முடியுமா? நிச்சயமாக முடியாது! ஆனால்
சின்னஞ்சிறு எறும்பால் முடியும். அதாவது அது தன்னைப்போல்
52 மடங்கு பாரத்தைத் தூக்கிச் செல்லக்கூடியது.

கருணையின்

பரிசு

— சங்குவேலி கா. கந்தசாமி —

சோதிபுரம் என்னும் கிராமப்புறத்தில் மனோரஞ்சிதா பாடசாலை இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் அதில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரையே கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. அதன் தலைமை ஆசிரியரான மனுதர்மர் மிகவும் நல்லவர். கல்வி கற்ற பிள்ளைகளுள் கிறிஸ்தவர், முஸ்லிம்கள், இந்துக்கள், புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் முதலிய பல்வகைப்பட்டோரும் இருந்தனர். ஆனாலும் இதன் காரணமாக அங்கே சமயபாடம் போதிப்பது ஒருவித சங்கடத்தையும் மனுதர்மருக்குக் கொடுக்கவில்லை. யேசுக்கிறிஸ்துநாதர் அருளிய அரிய போதனைகளையும், நபிகள் நாயகம் எடுத்துக்காட்டிய ஒன்றே குலம் என்ற மனித சகோதர மனப்பான்மையையும், சைவ நாயன்மார் பகர்ந்த ஜீவகாருண்ய வரலாறுகளையும், புத்த பகவான் கூறிய ஈடிணையில்லா அஹிம்சைக் கொள்கைகளையும்

சிறுகதைகள் மூலம் விளக்கிக் காட்டி அவர்களின் பிஞ்சுமனங்களில் ஆணித்தரமாய் பதியவைப்பார்- எம்மதத்துக்கும் சம்மதமான திருக்குறளின் பெருமைகளை எடுத்துக் காட்டுவார். எந்த மதமும் நன்மையைக் கடைப்பிடித்து மனிதர் ஈடேற உண்டுபண்ணப்பட்டதை விளக்குவார். இதன் பயனாக அவரிடம் கல்வி கற்ற பிள்ளைகள் எல்லோரும் பிற்காலத்தில் நல்லவர்களாகவே திகழ்ந்தார்கள்.

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் மனுதர்மர் ஒரு நவீன வழக்கத்தைக் கையாண்டு வந்தார். ஐந்தாம்வகுப்புப்பரீட்சை மாணவிகட்கு பிரியாவிடையாக ஏதும் ஒரு போட்டி வைப்பார். அவர் ஐந்தாம் வகுப்பினரை நோக்கி

பிள்ளைகளே! இந்த வருடம் என்னபோட்டி வைக்கப்போகின்றேன் என்பதை உங்களுக்கு கூறப்போகின்றேன். நாளைக் கர்ப்பை சாலைக்கு நீங்கள் வரும்போது ஒவ்வொருவரும் ஏதும் ஒரு பிரகாசமான பொருள் கொண்டு வரவேண்டும். கொண்டுவரப்பட்ட பொருள்களில் எது மிகவும் பிரகாசமானதென்று நான் நிச்சயிக்கின்றேனோ, அப்பொருள் கொண்டுவந்த பிள்ளைக்கு பத்துரூபாயி சாக வழங்குவேன்" என்றார்.

சோதிபுரத்தில் ஒரு மிகவறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த காந்தினி என்னும் பத்து வயதுச் சிறுமியும்

5-ம் வகுப்பில் கல்வி கற்று வந்தாள். நற்குணங்கள் பொருந்திய அழகு மிக்க அச்சிறுமியை வீட்டிலும் பாடசாலையிலும் ஜாக்கி என்றே செல்லமாக அழைப்பார்கள். சாதாரண பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒரு நாய்க்குட்டியை அவளுடைய தந்தை அவளுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்.

ஜாக்கி அதற்கு மணி என்று பெயரிட்டாள். அவள்மணிமீது அளவில்லாத அன்பு பாராட்டி வளர்த்துவந்தாள். வீட்டில்நாள் தோறும் தனக்கு மிகச் சொற்ப உணவு கிடைத்தபோதிலும் அதைப் பகிர்ந்து மணிக்கும் கொடுத்தே உண்பாள். ஜாக்கியைத் தன் உயிரிலும் மேலாக நேசித்து வந்தது மணி.

பிரகாசமான பொருள் கொண்டபோகும் நாள் காலை யும் வந்துவிட்டது. ஒரு பித்தளை சாமான் தன்னும் இல்லாத வெறும் கையுடன் பாடசாலை போக ஆயத்தம் பண்ணும் போது வழக்கம்போல் மணி துள்ளிக் குதித்து அவளுக்கு முன்பே படலைக்கு வெளியே ஓடியது. அதே சமயம் வீதியில் வந்தான் நாய் பிடிசாரன். ஒரு நொடிக்குள் நாய்க்குட்டி பிடிபட்டது. விறைத்துப்போய் நின்ற ஜாக்கியை மணி சோகத்துடன் உற்று நோக்கியது, ஆனால் நாய்பிடிப்பவன் வண்டிலைத் தள்ளிக்கொண்டு கிராமசபை அலுவலகத்துக்குப் போனால் பள்ளிக்கூடத்தையும் மறந்து ஜாக்கியும் பின்தொடர்ந்தாள்' சபைக் கந்தோரில் ஒருவர் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார்! ஜாக்கி அவரை நோக்கி "நான் வளர்த்த நாய்க்குட்டி தவறுதலாய் வீதிக்கு வர உங்கள் பணியாள் அதைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். அதைத் தயவு செய்து என்னிடம் திருப்பித் தாருங்கள்" என்று மிகவும் மன்றாடினாள்.

அதற்கு அப் பெரியார் “தங்கச்சி திருப்பித்தருவதென்றால் சபைக்கு இரண்டு ரூபா கட்டவேண்டும். இன்று பிடிப்பட்ட நாய்களை நாளைக்குத்தான் தண்ணீரில் அமிழ்த்திக் கொல்லுவார்கள். ஆகையால் இன்றே காசைக் கொண்டு வந்து தந்தால் நாயை மீட்டுப் போகலாம்” என்று சொன்னார். சாப்பாட்டுக் கைகொண்டாடும் காந்தியின் வீட்டில் நாயை மீட்க இரண்டு ரூபா எப்படிக் கிட்டும்? விஷயத்தைத் தெய்வத்திடம் பாரம் கொடுத்து விட்டு மனச் சேர்வுடன் ஒரு மணி தாமதத்துடன் பாடசாலையை அடைந்தார்.

பள்ளிக்கூடக் கட்டடத்துக்கு வெளியே ஒரு பெரிய மரநிழலில் ஐந்தாம் வகுப்பு மணவர்குழுமி இருந்தனர். மேசையருகில் மனுதர்மர் உட்கார்ந்திருந்தார். தங்க வைர நகைகள், டோச் லைட்கள், பலவித வெள்ளிச்சாமான்கள், தங்க முலாம் பூசப்பட்ட விக்கிரகங்களின் சிலைகள், இரத்தினக்கற்கள், வெட்டுக் கண்ணாடிகள், வெட்டுக் கண்ணாடிகள் சாமான்கள் முதலியன போட்டிக் குக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு மேசையில் பரவி வைக்கப்பட்டிருந்தன. பொருட்களில் வெயில் விழ எல்லாம் ஜொலித்தன.

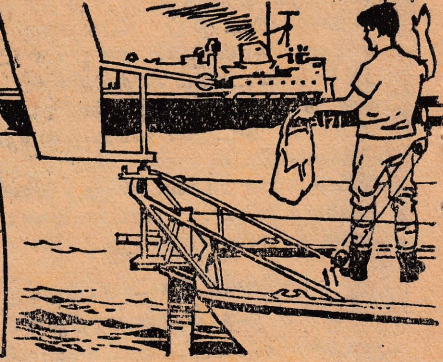
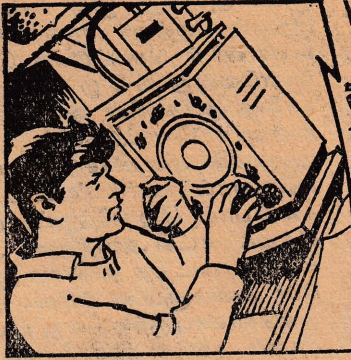
வெறும் கையுடன் வந்த காந்தியை நோக்கித் தலைமை ஆசிரியர் “ஜாக்கி! நீ என்ன கொண்டுவந்தாய்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவள்—

“ஐயா! வீட்டில் மட்பாத்திரங்களை விட வேறு ஒன்றுமே கிடையாது. நூலில் கோர்த்துக் கட்டியிருக்கும் அம்மாவின் தாவி தான் எங்கள் வீட்டிலுள்ள ஒரே

ஒரு ஆபரணம்” என்றுள், மனுதர்மர் “சரி பரவாயில்லை ஆனால் நீ ஒரு மணிக்குமேல் நேரஞ் சென்று வந்துள்ளாய் காரணம் கூறு?” என்றதும் மேசை அருகில் வந்து நடந்த எல்லாவற்றையும் வெம்பி வெம்பிச் சொன்னார். அவளது இரு கண்களிலிருந்தும் முத்துச் சரங்கள்போல கண்ணீர் சொட்டுகள் பொலு பொலென்று கீழே விழுந்தன. காலீச் சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் சண்ணீர் சொட்டுகளில் பதிய அவைகள் மிக மிகச் சிறிய சூரியன்களால் கோர்க்கப்பட்ட மாலைகள் போல் ஜொலித்துப் பிரகாசித்துக் காட்சி அளித்தன. அன்பு மனம் படைத்த தலைமை ஆசிரியரின் கண்களும் கலங்கின. பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேறு பல பிள்ளைகள் தங்கள் கண்களையும் கசக்கத் தொடங்கினர். மிகப்பிரகாசமான பொருளையே — அதுவும் விமேயதிக்கமுடியாத பொருளையே ஜாக்கி கொண்டுவந்தான் என்று தீர்ப்புக் கூறி, பரிசான பத்து ரூபாவை அவள் கையில் கொடுத்தார். பின்பு சைவகாருண்யம், கருணை அன்பு என்ற தத்துவங்களைப்பற்றி பிள்ளைகளுக்கு விளக்கி அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

ஆனந்தம் மேலோங்கி, ஜாக்கி ஓட்டமும் நடைபுமாய் கிரம் சபைக் கந்தோருக்கு விரைந்து இரண்டு ரூபாவைக் கொடுத்து மணியை மன் பிடியிலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு நாயுடன் வீடு திரும்பி நடந்தவற்றை தாயிடம் சொல்லி மிகுதி எட்டு ரூபாவையும் மதாவிடம் ஒப்படைத்தாள். அன்னை ஜாக்கியைக்கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டு ஆசீர்வதித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தாள். விசயம் புரியாத மணி வாலே உஷாராய் ஆட்டி உறுமிக்கொண்டு காந்தியின் கால்களை அன்புடன் நக்கியது. ★ ★

சேய்பிளைத்தின்

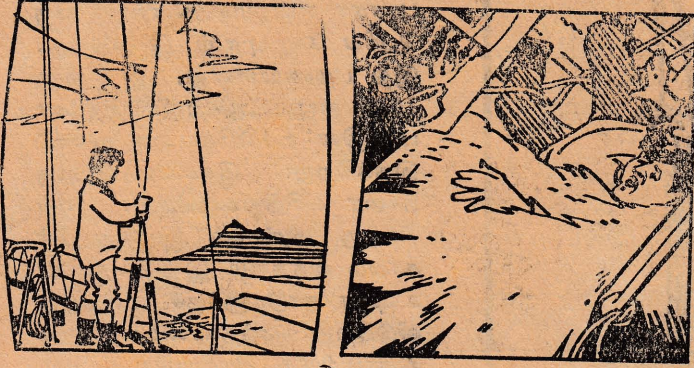

ஆனால் இதனிலும் பார்க்க உயிராபத்து மிக்க சம்பவம் தென்னமெரிக்காவில் தென் முனையான கேப் ஹோனில் இவரை எதிர்பார்த்திருந்தது. கணக்கிலடங்கா கடல்வீரரைப் பலி கொண்ட பயங்கர முனை கேப் முனையாகும். எந்நேரத்தில் எத்திசையிலிருந்து என்ன ஆபத்து வரக்கூடும் என்று சொல்ல முடியாதவண்ணம் அங்கு கடல் கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்தது. மிகுந்த துணிச்சலும் அஞ்சாநெஞ்சமும் கொண்ட சேய்பிளைத்தையே ஒரு கணம் அசைத்துவிட்டது இந்த கேப் முனை! “நான் எங்கு பிளை விடுவேன் என்று தக்க தருணத்தைக் கடல் எதிர்பார்த்திருப்பது போலிருக்கிறது” என்று சேய்பிளைத் அப்பொழுது கூறினர்.

கேம் முனையைக் கடக்க ஆரம்பித்தபோது கடலில் ஒருவிதமான கொந்தளிப்பும் இருக்கவில்லை. கேப் முனையிலிருந்து சுமார் 40 மைல் தொலைவில் பிளைத் பிரிட்டிஷ் பனிப்பிரதேச ஆராய்ச்சிக் கப்பலான ‘எச். எம். எஸ். என்டிரன்ஸ்’ ஐக் கண்டார்! தனது சிறிய படகை அப் பெரிய கப்பலுக்கருகே ஓட்டி, தான் அதுவரை எழுதிய தபால்களையெல்லாம் உரியவர்களிடம் சேர்க்கும்படி பிளைத் கொடுத்தார். நத்தார் தினத்திற்கு முதல் நாளாகையால் எல்லோரும் நத்தார் வாழ்த்துக்கள் கூறிப் பிரிந்தனர்.

வீரச்செயல்கள்

அடுத்த நாள் நத்தார் தினம்... பிளைத் கேப் முனையின் தென்பக்கமாக ஐந்து மைல்கள் சென்றிருப்பார்... மேற்குத் திசையில் ஒரு புயல் உருவெடுப்பதைக் கண்டார் பிளைத். “எனது வாழ்க்கையிலேயே இதுபோன்ற புயல் கடலில் உருவெடுப்பதை மற்றொரு தடவை காண்பேனோ என்ற ஐயம் எனக்கிருக்கிறது” என்று இதனை விவரித்திருக்கிறார் பிளைத். உக்கிரமமாக வீசும் காற்றுடன் வந்த இப்புயல், பிரிட்டிஷ் ஸ்டீல் படகை ஒரு விளையாட்டிப் பொம்மையைப்போல் பந்தாடியது.

நீர்ப் பிரதேசத்திலிருந்து, பனிக்கட்டிப் பிரதேசத்திற்கு நீர்ப் பிரதேசத்திலிருந்து, பனிக்கட்டிப் பிரதேசத்திற்கு பிளைத்தின் படகை பந்துபோல் உருட்டிக்கொண்டே சென்றது இப்புயல்! படகில் தனது உயிரைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற பிளைத்தும் பம்பரமாடப்பட்டார். ஒரு தடவை அடித்த இராட்சத அலை பிளைத்தை படகில் ...ஒரு மூலையில் இருந்து மறு மூலைக்கு வீசிவிட்டது. அதனால் பிளைத்திற்கு நெற்றியில் பலத்த காயமேற்பட்டது. அனுமட்டுமல்ல, அலைகள் படகை மேலே தூக்குவதும், பின்னர் கடலில் தொப்பென கீழே போடுவதுமாக விளையாடத் தொடங்கின.

நாரையும் கோபுரமும்

உஸ்பெக் குடியரசில் உள்ள புகாரா என்னும் நகரத்தில் ஒரு பெரிய கோபுரம் இருக்கிறது. இது பழமையானது, இதற்கு 1000 வயது ஆகிறது. இக்கோபுரத்தின் உச்சியில் ஒரு கூண்டு இருக்கிறது. இக்கூண்டில் ஒரு நாரை வசித்துவருகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் இலையுதிர் காலம் வந்ததும் இந்த நாரை உஷ்ண நாடுகளுக்குச் சென்று விடுகிறது. வசந்தகாலம் வந்ததும் கூண்டிற்குத் திரும்புகிறது.

ஒருநாள் கோபுரம் நாரையிடம் கூறிற்று: “நாரையே! நான் கூறுவதைக் கொஞ்சம் கேள். நீயும் என்னிடத்தில் பலகாலமாக வாழ்கிறாய்; ஒவ்வொரு இலையுதிர் காலத்திலும், நீ உஷ்ண நாடுகளுக்

குப் போகிறாய்; பிறகு வசந்தகாலத்தில் திரும்புகிறாய், ஆனால் ஒரு முறைகூட நீ ஏன் எனக்கு எதுவும் வாங்கிக்கொண்டு வருவதில்லை?”

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டது நாரை.

“எனக்கு ரப்பர் பூட்ஸுகள் ஒரு சோடி வாங்கிக்கொண்டு வருவாயா?”

“சரி... கொண்டுவருகிறேன்.”

இலையுதிர் காலம் தொடங்கியது, நாரை பறந்துபோய்விட்டது. வசந்தகாலம் வந்ததும், நாரை தனது கூண்டிற்கு வந்தது.

சில நாட்கள் கடந்தன. நாரை கோபுரத்துக்கு வாங்கிவந்த பரிசுபற்றி ஏதும் பேசவே இல்லை. கோபுரமும் மெளனமாக இருந்தது. இறுதியாக கோபுரம் கேட்டது: “நாரையே பரிசு எங்கே?”

நான் உனக்கு ரப்பர் பூட்ஸுகளை வாங்கிவந்தேன் இடோ இங்கு பூமியில் வைத்திருந்தேன். ஆனால் நீ எங்கோ போயிருந்த போது, அதனை யாரோ எடுத்துக்கொண்டுவிட்டார்கள்.”

“நாரையே, நீ ஏன் இப்படிக்கதை விடுகிறாய்? கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளாக நான் ஒரே இடத்தில்தான் இருக்கிறேன்; எங்கும் போவதில்லை என்பதை நீ நன்கு அறிவாயல்லவா?” என்றுது கோபுரம்.

அதற்கு நாரை “நீ எங்கும் போவது இல்லையா? உனக்கு தெற்கு ரப்பர் பூட்ஸுகள்?”

குருவியும் குள்ள நரியும்

வருவது ஆபத்தானது” என்றது குருவி.

“எனக்கா நீ பயப்படுகிறாய்” என்று வியப்புடன் கேட்டது குள்ளநரி.

“உன்னிடம் பயம் இல்லை. ஆனால், இதர மிருகங்கள் உள்ளனவே” என்றது குருவி.

“நண்பனே, பயப்படாதே. சமீபத்தில்தான் உலகில் சமாதானம் நிலவவேண்டும் என்று சட்டம் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இனிமேல் மிருகங்கள் ஒன்றை ஒன்று தாக்கிக்கொள்ளாது. ஆகவே நீ பயப்படத் தேவையில்லை”

மரத்தின்மீது ஒரு குருவி உட்கார்ந்திருந்தது. அப்பக்கமாக ஒரு குள்ளநரி வந்தது.

“வணக்கம். நண்பனே, உன் குரலைக் கேட்டதும் உன்னைக்காண ஒடோடி வந்தேன்” என்று குள்ளநரி.

“உன் அன்பான வார்த்தைகளுக்கு மிக்க நன்றி,” என்றது குருவி.

ஆனால் அதைக் கேட்காதது போல் பாவனை செய்தது குள்ளநரி.

“நீ என்ன கூறுகிறாய்? எனக்குக் கேட்கவேயில்லை. இங்கே வா... கீழே இறங்கிவா— உன்னோடு பேச எனக்கு ஆசை, நீயோ மரத்திலிருந்து பேசுகிறாய். நீ பேசுவது என் காதில் விழவே இல்லை” என்றது குள்ளநரி.

‘ஐயோ தரைக்கு வர எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது, என்னைப்போன்றபறவைகள் தரைக்கு

“அப்படியா! அது நல்லது தான். அதோ பார்; நாய்கள் இப்பக்கமாக ஓடி வருகின்றன. அவற்றைப் பார்த்து நீ ஓடவேண்டிய அவசியமில்லை, நீ இங்கேயே இருக்கலாம்” என்றது குருவி.

“நாய்கள்” என்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே குள்ளநரி ஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கியது.

“நீ எங்கே ஓடுகிறாய்? உலகில் அமைதி நிலவவேண்டும் என்ற சட்டம் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளதே. பின் ஏன் ஓடுகிறாய்? நாய்கள் உன்னைத் தொடாது” என்றது குருவி.

“யாருக்குத் தெரியும்? அந்த அறிவிப்பை நாய்கள் இன்னும் அறிந்திருக்காமல் இருக்கலாம்” என்று கத்திக்கொண்டே ஓட்டம் பிடித்தது குள்ளநரி.

குட்டிப்

படகு

ஒரு தடவை ஒரு தவளையும் ஒரு கோழிக்குஞ்சும், ஒரு சுண்டெலியும், ஒரு எறும்பும், ஒரு பொன்வண்டும்—ஆக இந்த ஐவரும் ஒரு இன்பமான மாலைப் பொழுதில் உலாவப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது அந்த ஐவரும் ஒரு ஆற்றங்கரையை அடைந்தார்கள். ஆற்றைக் கண்டவுடன் தவளை:

“ஒரு தடவை நீந்திப்பார்ப்போமா?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே. யாருடைய பதிலுக்கும் காத்திராமல் சட்டெனத் தண்ணீருக்குள் குதித்துவிட்டது.

“எங்களுக்கு நீந்த முடியாதே” என்று கோழிக்குஞ்சு, சுண்டெலி, எறும்பு, வண்டு—நால்வரும் கூறினார்கள். இதைக் கேட்ட தவளை;

“குரோக்; குரோக்! ஹோ! ஹோ!” என்று சிரித்துவிட்டுத் தொடர்ந்து “நீங்கள் எதற்குமே பிரயோசனமற்றவர்கள்” எனக் கூறி கூச்சலிட்டு சிரித்தது; சிரித்துக்கொண்டே அது தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்துபோயிற்று.

தவளை கூறியதைப்போல நாம் பிரயோசனமற்றவர்களா? என்றெண்ணும்போது ஏனைய நால்வருக்கும் அது மிகவும் மனவருத்தத்தை உண்டுபண்ணிற்று.

இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தார்கள்... சிந்தித்து சிந்தித்து, ஈற்றில் ஒரு முடிவிற்கு வந்தார்கள்.

கோழிக்குஞ்சு வெகு தூரம் சென்று ஒரு இலையைப் பறித்துக் கொண்டு வந்தது. சுண்டெலி ஒரு சிரட்டையை இழுத்துக் கொண்டு வந்தது. எறும்பு ஒரு தடியைக் கொண்டுவந்தது. பொன்வண்டு ஒரு நூலைத்தேடி எடுத்துக்கொண்டு வந்தது.

அவற்றை வைத்துக்கொண்டு நால்வரும் வேலை செய்யத்

தொடங்கினார்கள். தடியைச் சிரட்டையில் குத்தி நிறுத்தி, இலையை நூலிற் கட்டி அதனுடன் பிணைத்து... வேலை மும்முரமாக நடந்தது. என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு சின்னஞ்சிறு படகு கயாராயிற்று.

அந்த நால்வரும் அந்தக் குட்டிப் படகில் ஏறி அமர்ந்தார்கள். அவர்கள் பிரயாணம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

தண்ணீருக்குள் மூழ்கியிருந்த தவளை, மீண்டும் அவர்களைக் கேலி செய்து சிரிப்பதற்காக தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு மேலே வந்தது. ஆனால் அது சிரிப்பதற்கு முன் குட்டிப் படகு வொகுதாரம் சென்றுவிட்டது.

அதைக் கண்ட தவளைக்கு 'பிரயோசனமில்லாதவர்கள்'

என்று பழித்தேனே, இப்போது அவர்களுடன் விரைந்து நீந்தும் திறமை எனக்கிருக்கிறதா?' என்று கவலையாகப் போயிற்று.

—:—

உலகைச் சுற்றி...

நாம் வாழும் இப்பூமி உருண்டையைச் சுற்றி நூற்றுக்கணக்கான மைல்கள் உயரத்திற்கு காற்று மண்டலம் பரவியுள்ளது. இக்காற்று மண்டலத்தில் ஏற்படும் மாறுதல்களைப் பொறுத்துத்தான் பருவகாலங்களின் நிலைமைகள் அமைகின்றன. காற்று மண்டலம் நாம் வாழும் இப்பூமியைச் சுற்றிலும் எப்பொழுதும் அழுத்தியவண்ணம் இருக்கிறது.

ஆமைகள்

குதுபனிக் கதை

ஒரு ஆமையிடம் காகம் கேட்டது: 'ஆமையே நீ ஏன் 300 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்க்கின்றாய்?'

“என்னிலும் கொடிய பொருமை, முடியாமை போன்ற ஆமைகள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் அழியாது வாழ சாதாரண ஆமையாகிய நான் வாழ்ந்தால் என்ன?” என்றது ஆமை.

— கேசரி —

ராட்சதப் பறவை

ரகம்போரன்சஸ் —————★

பார்ப்பதற்கு வெளவாலைப்போன்று காணப்படும் இப்பழங் காலப் பறவை மிகவும் பயங்கரமானது. இதற்கு முன்னங்ால் களோடு ஒட்டிய பலமான இறக்கைகள் உண்டு. இதனுடைய எலும்புகள் இலேசானவையாக இருப்பதால் இது சுலபமாகப் பறக்கும் வல்லமையுடையதாக இருந்தது. இதனுடைய அலகில் கூர்மையான வாள்போன்ற பற்கள் உண்டு. அவற்றின் உதவு யால் பெரும் மீன்களையும் கடல் வாழ் பிராணிகளையும் பிடித்து உண்ணும். இதன் வால் மிக விநோதமானது. நுனியில் தட்டையாகவும் வெகு நீளமாகவும் உறுதியாகவும் உள்ளது. ஆப்பிரிக்காவின் 'டென்டகார்' பகுதியில் வாழ்ந்த இதன் ஒரு இறக்கையின் நீளம் சுமார் 32 அங்குலங்கள் இருக்குமென்றால் அதன் உருவம் எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள்—

“ஜேம்ஸ்பொண்ட்”

பாலு

அன்று அந்தக் கிராமப் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம், ஒரே மகிழ்ச்சி, ஒரே ஆர்வம்; பிற்பகல் இரண்டு மணி எப்போது வரும், என்று எல்லோரும் காத்திருந்தனர். இதற்கெல்லாம் காரணம் என்ன தெரியுமா? அன்று பாடசாலை விடுமுறை நாள். இதனால் அப்பாடசாலை 8ந்தர மணவர்களால் அங்கு ஒரு ‘ஜேம்ஸ்பொண்ட்’ நாடகம் காண்பிக்கப்பட இருந்தது. ‘பாலு; என்ற ஒரு மாணவன் அந்நாடகத்தில், முக்கிய பாத்திரமான ‘ஜேம்ஸ்பொண்ட்’ பாத்திரத்தை ஏற்றிருந்தான். இதனால் அந்நாடகத்திற்கு ‘ஜேம்ஸ்பொண்ட்பாலு’ என்ற பெயரையே சூட்டிவிட்டார்கள். நேரம் விரைவாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. பிற்பகல் வந்தது. அந்தக் கிராமப் பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்பே கடைசி வகுப்பாக இருந்தமையால் அவ்வகுப்பு மாணவர்கள் ஆசிரியர்களுக்கு அடுத்தவர்களாக, துரிதமாக வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

‘பாலு’...! ஆமாம் அவன் தான் ‘ஜேம்ஸ்பொண்ட்’ நாட

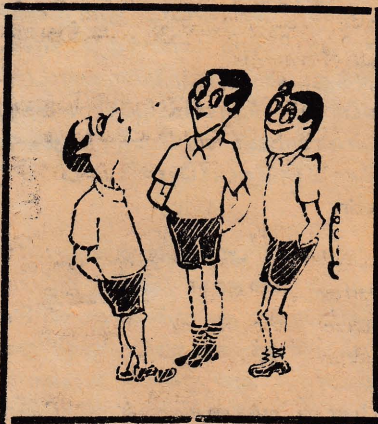
கத்தில் நடிக்கப்போகும் கதாநாயகன். பாலுவுக்குப் படிப்பென்றாலே பாகற்காயைப் பச்சையாகச் சாப்பிடச் சொன்னதைப் போல் இருக்கும். இதனால் அவன் தான் வகுப்பில் கடைசிப் பிள்ளையாக எப்போதும் வருவான். ஆனால் அவன் படிப்பில் கெட்டிக்காரன் இல்லாவிட்டாலும் துணிச்சலில் மிகவும் சாமர்த்தியசாலி. அத்துடன் அவன் மகா முரட்டுச் சபாவம் கொண்டவன். வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லோரும் அவன் சொல்லுகிறபடியே நடப்பார்கள்.

பாலு அடிக்கடி தனது மாமனிடம் கதைகள் சொல்லும்படி கேட்பான். அவரும் தான் வாசிக்கும் மர்மக் கதைகளை ஒன்றும் விடாமல் அவனுக்குக் கூறுவார். போலு அக்கதைகளைக் கேட்கும் போதெல்லாம் அதில் வரும் துப்பறிவாளர்களைப்போலத் தானும் வரவேண்டும் என்று தனது மனதில் எண்ணிக்கொள்வான். இந்த ஆசை அவனது பிஞ்சுமனதில் பச்சையாகப் பதிந்துவிட்டது. இந்த எண்ணத்தினாலேதான் அவன் படிப்பிலேயே பின்தங்கியிருந்தான். ஆசிரியர்கள் பாடங்

கள் படிப்பிக்கும்போதெல்லாம் பாலு, அவற்றைக் கவனியாது தான் 'ஜேம்ஸ்பொண்ட்' ஆக வந்தால் என்னென்ன செய்வேன் என எண்ணிக்கொண்டு கனவுலகில் சஞ்சரிப்பான்.

'ஜேம்ஸ்பொண்ட்' நாடகத்தை அரங்கேற்றுவதற்கு, ஆசிரியர்கள் மாணவர்களைத் தெரிவு செய்தபோது பாலுவே மிகவும் திறமையாக நடிப்பதைக் கண்டு அவனையே அந்நாடகத்தின் கதாநாயகன் பாத்திரத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

'ஜேம்ஸ்பொண்ட்' நாடகம் முடிந்ததும், மாணவர்களிடையே பாலுவைப் சற்றிய பேச்சே அடிபட்டது. "டேய் பாலு... நீ சரியாக 'ஜேம்ஸ்பொண்ட்' தாண்டா

என்றான் அவனது சக மாணவன் குமார். "டேய்... டேய்! உன்னை அந்தக் 'கருப்பு மனிதன்' குத்த வரும்போது, அதைத் தடுத்து அவனுடன் என்னமாதிரியடா சண்டை போட்டாய்" என்றான் குள்ளன். இப்படியாக எல்லோ

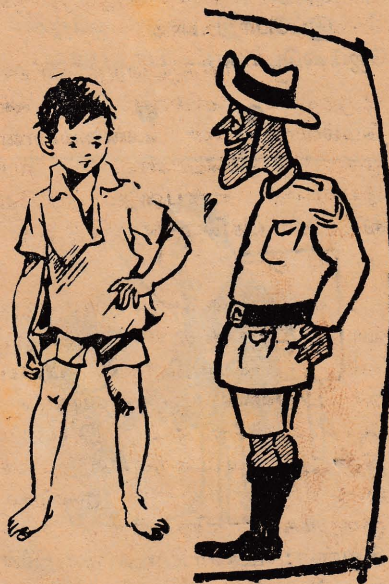
ரும் ஒவ்வொருமாதிரி அவனைப் புகழ்ந்து பேசினார்கள்.

பாலுவின் வீடு பாடசாலையிலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் இருந்தது. பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்குப் போகும் பாதையின் இரு மருங்கிலும் அடர்த்தியான காடு காணப்பட்டது. பாலுவும் அவனது நண்பர்கள்; குமார், குணம், மொட்டை மோகன் எல்லோருமாக கூச்சலும், கும்மாளமும் போட்டுக்கொண்டு பாடசாலையிலிருந்து தங்கள் தங்கள் வீடுகளை நோக்கி அக்காட்டுப் பாதை வழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். சிறிது தூரம் வந்தவதும் ஒவ்வொரு மாணவர்களும் பிரிந்து தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

பாலு தனித்து வந்துகொண்டிருந்தான். அவனது எண்ணமெல்லாம் தான் உண்மையான ஒரு ஜேம்ஸ்பொண்டாக வரவேண்டும் என்பதைப்பற்றியே வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அப்போது—

காட்டினுள்ளே யாரோ இருவர் ஓடும் சத்தம் கேட்டது. பாலு சட்டென நின்றான். பின்பு காட்டினுள்ளே புகுந்து ஓடினான். காட்டினுள்ளே ஒரே இருளாக இருந்தது. அவ்விருளிலே மங்கலாக—ஒரு மனிதன் இழைக்க இழைக்க ஓடிக்கொண்டிருப்பதும் அவன் பின்னே சிறிது தூரத்தில் ஒரு பொலீஸ்காரர் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடுவதும் தெரிந்தது. பாலு ஒரு மரத்தின் பின்னால் நின்று நடப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

சிறிது நேரத்தில் அந்தப் பொலீஸ்காரர் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு போன வழியே வந்துகொண்டிருந்தார். பாலு தான் நின்று இடத்தை விட்டு விலகிப் பொலீஸ்காரரை அணுகினான். ஒரு காலமும் பொலீஸார் அருகே செல்லாத பாலு இன்று துணிந்து அவருகே சென்றான். அப் பொலீஸ்காரர் பாலுவைக் கண்டதும் “தம்பி! இந்தப் பக்கமாக யாராவது ஓடிப்போனார்களா?” என்று கேட்டார்.

“ஆம் சார்... ஒரு முரட்டு மனிதன் இவ்வழியாக சிறிது நேரத்துக்கு முன்னம் ஓடினான்” என்று சட்டெனப் பதிலளித்தான் பாலு. ஆனால் பாலுவின் கண்கள் அடிக்கடி காட்டின் ஒரு

பகுதியிலிருந்த மரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. பின்பு “சார்... என்ன நடந்தது... அவனை ஏன் தேடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“தம்பி... இன்று கிராமப் பாடசாலைநில் நடந்த நாடகத்தைப் பார்த்துவிட்டு வந்த ஒரு அம்மாவிடம் இருந்த மணிப் பர்லை இந்தப் ‘பக்காத்திருடன் பரமசிவம்’ பறித்துக்கொண்டு ஓடினான். நான் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தேன்... அதற்கிடையில் அவன் இந்தக் காட்டுக்குள்ளே போய் ஒளித்துவிட்டான் இனி அவன் என் கையில் அகப்படட்டும்” என்று சொல்லி பல்லை நறநறவென்று கடித்தார் பொலீஸ்காரர்.

“சார் நாம் இரண்டுபேரும் போனால் அவனைப் பிடிக்கலாம்... வாருங்கள்” என்று அழைத்தான் பாலு.

“தம்பி... அவன் எங்கு போனானோ... உனக்கு அவன் போன இடமோ தெரியாது... எப்படி அவனைப் பிடிப்பது” என்றார் பொலீஸ்காரர்.

“சார்... எனக்கு அவன் போன இடம் தெரியும்” என்று கூறி முன்னே ஓடினான் பாலு. பொலீஸ்காரர் பாலுவைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்; பின்பு “தம்பி... நீதானே இன்று நடந்த நாடகத்தில் நடித்தனீ?” என்றார் பாலுவை நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டே.

“ஆமாம் சார்... என்று கூறி மரங்களிடையே புகுந்து ஓடினான் பாலு. பின்பு ஒரு பெரிய

மரத்தை அண்மித்து அதனடியிலே நின்றான். அவனது பார்வை அம்மரத்தின் கிளைகளை ஊடுருவியது. சார்... சார்..... இங்கே வந்து பாருங்களேன்” என்று கத்தினான் பாலு. பொலீஸ்காரர் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தார் அவ்விடத்தில். பின்பு மரத்தை நோக்கினார். அங்கே— பக்காத்திருடன் பரமசிவம் மரத்தில் திரு திரு வென்று முளிபிதுங்க அமர்ந்திருந்தான்.

“அடே பரமசிவம்... இறங்கடா கீழே” என்று கத்தினார் பொலீஸ்காரர், அவன் மெதுவாக இறங்கினான். பாலு பொலீஸ்காரரின் அருகிலேயே நின்றான். இறங்கிய அந்த முரடன் திடீரென, பொலீஸாருக்குத் தனது முரட்டுக் கைகளினால் பலமான ஒரு குத்து விட்டான். பொலீஸ்காரர் இதை எதிர்பார்க்காதமையால் அடியின் தாக்கத்தால் சடாரெனக் கீழே விழுந்தார். அவர் விழுந்து எழும்புவதற்கிடையில் மீண்டும் பக்காத்திருடன் அங்கிருந்து ஓட ஆரம்பித்தான். ஆனால் பாலு பார்த்துக்கொண்டு நிற்பானா? பாலு அவனைத் தொடர்ந்து ஓடினான். விழுந்த பொலீஸ்காரரும்

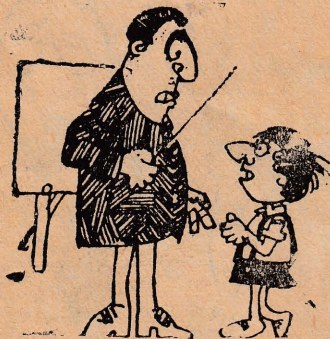

ஒருவாறு தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு எழுந்து அவர்களைத் தொடர்ந்து ஓடினார். கண்ணை

முடி முளிப்பதற்கிடையில் ஐயோ என்ற அவறலுடன் கீழே சாய்ந்தான் திருடன். பாலு விளல் வீசப்பட்ட ஒரு கல் திருடனின் தலையைப் பதம்பார்த்துவிட்டது. பொலீஸ்காரர் ஓடிவந்து திருடனை மடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார்.

பாலுவுக்கு இப்போது எங்கும் மரியாதை. எங்கு பார்த்தாலும் “அடே... ஜேம்ஸ்பொண்ட் பாலு போளுண்டா” என்ற கதைதான். பொலீஸாரும் பாலு திருடனைப் பிடித்துக்கொடுக்க உதவியமைக்காக தகுந்த பரிசு கொடுத்துகொளரவித்தனர்.

இப்போது பாலு ஓரிஜினல் ஜேம்ஸ்பொண்ட் பாலுதான்.

சிறுவன்: டீச்சர்... உங்களை நினைக்க அழுகையாயிருக்கு:

ஆசிரியர்: நான் பாஸ்பண்ணை அடுத்த வகுப்பிற்குப் போயிடுவேன்... நீங்க இதே வகுப்பில் இருக்கப்போறீங்க.

கண்மணிக்கு

கடிதங்கள்

வைத்தியக் கலாநிதியின் வாழ்த்து

- அன்புள்ள கண்மணிக்கு!
கண்மணி கண்டேன் களிப்பே கொண்டேன்;
உண்மையைச் சொல்லின் உயர்ந்த சஞ்சிகை
திருமொழி, கதைகள் தெவிட்டாக் கவிகள்
தெரிந்திரு, அறிந்திரு, செய்து பார்த்திரு
சித்திரக் கட்டுரை செறிந்த
புத்தகம் நீயே புகழுடன் வாழ்வீர்

வைத்திய கலாநிதி ந. சுப்பிரமணியம், 'பன்னையூலை,
466/1, நாவலர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

ஒளியை நோக்கும் 'தயா'

- இளைஞர் சமுதாயம் அறிவொளி பெறவேண்டும். பெற்ற
தாயும் பிறந்த பொன்னாடும் பூரிப்படையும் விதம் வல்ல
வர்களாய், நல்லவர்களாய் விளங்கவேண்டும். இத்தனைக்
கும் கண்மணி உறுதுணையளித்து எங்களுக்கு பார்வைக்
காண ஒளியை நிச்சயம் தரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்
குண்டு.
தம்பிலுவில் தயா

'உயா'வின் நம்பிக்கை

- நானும் கண்மணிக்காக என்னை ஈடுபடுத்துவதில் பெருமை
யடைகிறேன். ஏனென்றால் அது எமது செல்வங்களின்
இதழ் குழந்தைகளை இந்த நாட்டின் தேசிய செல்வங்க
ளாக வளர்த்தெடுக்கும் சத்திய நோக்குடன் கண்மணி
பணியாற்றும் என்பது என் அசையாத நம்பிக்கை...

உ. பாறாக், கல்முனை.

மலைப்பும்... மகிழ்வும்

- எழில்மிகு கண்மணியின் கவின் மிக தோற்றம் சண்
டேன் பொழில் எறி நிலவு சண்டு மனம் மகிழ் குழவி
களின் வழிபுனை தொழிலுணர்ந்து மலைக்கின்றேன் மகிழ்
கின்றேன்.
வாழ்க நும்பணி... வளர்க கண்மணி

ஏயெம்மே நலீர், மாளிகைக்காடு, காரைதிவு (கி.மா

வெள்ளைப் பூனை

- பன்னாடமுலை -

வெள்ளை நிறமுடைய பூனை — எங்கள்
வீட்டி லிருக்குதடி பாப்பா
அள்ளி அணைத்தவுடன் “யாங் யாங்” — என்றே
அலறிக் குதிக்குமடி பாப்பா.

வாலை யசையசைத்து நின்றே — அதன்
வாயை அசைத்தசைத்து நக்கி
நாலு புறத்துடலுஞ் சுத்தஞ் — செய்து
நலமுடன் பேணிவரும் பாப்பா.

மீனை இறைச்சிகளைக் கண்டால் — அது
“மியா”வென்றே ஓலமிட்டுக் கொண்டு
தேனைச் சுவைக்கவரும் ஈபோல் — எங்கும்
திரிந்து சுழன்றுவரும் பாப்பா.

நல்லாய் எலிபிடிக்கும் பாப்பா — அதன்
நண்பனொரு நாய்க்குட்டி பாரீர்
மெல்ல அதன்மேலே ஏறி — அது
மெதுவாய்த் துயில்கொள்ளும் பாப்பா.

கண்மணி! நீநல்ல பாப்பா — இது
காணக் கிடைக்காத பூனை
உண்மை, அழகான பூனை — இதை
உனக்குத் தருகின்றேன் பாப்பா.

“பள்ளிப்பருவத்திலே”

-தம்பிலுவில் தயா-

காலைப் பொழுதில் என்னை — அம்மா
நேரத்துடன் எழுப்பி
வேலை எல்லாம் முடித்து — கல்விக்
கோயிலடையச் சொன்னாள்.

பள்ளி வகுப்பறையில் — புகுந்து
பாடங்கள் கேட்கையிலே
உள்ளம் வெளிவுறவே — ஆசான்
அள்ளித் தந்தார் அறிவு.

கள்ளப் பொய் சொல்லாதே — உலகு
தள்ளிக் கழித்து விடும்
உள்ளத் தெளிவுடனே — தம்பி
உண்மையே பேசி நில்லு

நல்லது செய்து நிற்பீர் — தம்பி
நானிலம் உய்வதற்கு
சொல்வது கேட்டிருப்பாய் — கேட்டு
தூய வழி நடப்பாய்

இன்றிவை போதுமென்று — ஆசான்
சென்றுவா நாளை என்றார்
நன்றென்று கைகூப்பி — வணக்கம்
சொல்லியே வீடு வந்தேன்.

கழகம்

அன்புள்ள கண்மணிகளுக்கு!

கண்மணி கழகத்தில் சேர ஏராளமானோர் ஆர்வத்துடன் விண்ணப்பித்துள்ளனர். எல்லோரின் பெயர்களின் விபரங்களும் தொடர்ந்து வெளியிடப்படும். இம்முறை கழக அங்கத்தவர்களுக்காக பொது அறிவுப் போட்டியொன்றை ஆரம்பித்துள்ளோம். தொடர்ந்து உங்களுக்கு புதுமையான பகுதிகளை தரவுள்ளோம். உங்கள் நண்பர்களையும் கழகத்தில் சேரச் சொல்லி அவர்களுக்கும் கண்மணியை அறிமுகப்படுத்துங்கள்.

நன்றி — 'மணிமாமா'

கழக அங்கத்தவர்கள்

கண்மணி கழகத்தின் முதலாவது அங்கத்தவராகச் சேர்ந்த நண்மணி

அங். இல. 1- சு. தவமணிதேவி — வயது 15

773: யோகபுரம்

பொழுதுபோக்கு; புத்தகங்கள் படித்தல், தையல், நண்பர் தொடர்பு. தோட்ட வேலை.

இல. 2; A, முகமட் அசுஹார் — வயது - 13

2/8' பொது வீதி, அக்கரைப்பற்று.

கதை, கட்டுரை வாசித்தல், நண்பர் தொடர்பு

இல. 3 M. A. M: சுகைப் வயது 16

121, சுவர்ணசயித்திய வீதி, கிருண்ட்பாஸ், கொழும்பு 14
முத்திரை சேகரித்தல்

இல 4; இள உதயகுமார், வயது 13

6, கச்சேரி விடுதி, மன்னார் வீதி, வவுனியா.

கதை, கண்மணி வாசித்தல், வானொலி கேட்டல்.

பொது அறிவுப் போட்டி

பரிசு ரூபா 10-00

1. உலகின் அதிகௌரவ மிக்க உயர்ந்த பரிசான நோபல் பரிசு வரு -ந்நோறும் ஆகிய ஐந்து துறைகளில் உலகிற்கான சிறந்த பணியாற்றியமைக்காக வழங்கப் படுகின்றது.
2. சமீபத்தில் 'கிளைவ் லொய்ட்' தலைமையில் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த மேற்கிந்திய கிரிக்கெட் குழுவினர் இதற்குமுன்னர் ம் ஆண்டு தலைமையில் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தார்கள்.
3. இந்தியாவின் தேசியப் பறவையையில். அதுபோல் இலங்கையின் தேசியப் பறவை ஆகும்.
4. "பூமிக்கு வெளியே ஓர் இடமும் ஒரு வன்மையான நீண்ட கோலும் இருந்தால் இந்தப் பூமியையே உருட்டிவிடலாம் என்றவர் என்ற விஞ்ஞானியாவார்.
5. புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் இயற்பெயர் என்பதாகும்.
6. அமெரிக்காவின் 'தாலா' விண்வெளி ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் 'சந்திரமண் ஆரய்ச்சிக் கழகத் தலைவராக இருப்பவர்டாக்டர் என்ற இலங்கையராவார்.
7. உலக அதிசயங்களில் ஒன்றான சீனப் பெருஞ்சுவரின் நீளம் மைல்களாகும்.
8. யேசுவின் இறுதி இராப் போசனம் என்ற உலகப் புகழ் பெற்ற ஓவியத்தை வரைந்தவர் ஆவர்.
9. உங்களுக்கெல்லாம் நன்கு தெரிந்த "ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை என்ற பாடலைப் பாடிய தங்கத்தாத்தா ஆவர்.

நீங்கள் செய்யவேண்டியதெல்லாம் மேலேயுள்ள வினாக்களில் உள்ள கீறிட்ட இடங்களை நிரப்பி புல்ல்காப் தாளில் ஒழுங்காகவும் தெளிவாகவும் எழுதி 'மணிமாமா' மே/பா சண்மணி 122. நாவலர் வீதி, யாழ்ப்பாணம் என்ற முகவரிக்கு 20-3:75க்கு முன்னர் கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்பவேண்டியதாகும். விடைத் தாளுடன் 'கண்மணி கழக அங்கத்தவப் பத்திரம் இணைத்து அனுப்பும் சரியான விடையெழுதிய அதிஷ்டசாலியே ரூபா 10ஐ பெறுவார். இல்லையேல் ரூபா 5/- மட்டுமே கிடைக்கும்.

முனைக்கு வேலை

1. நான் வீதிவழியே போகும்போது வீதியோரத்தில் ஒரு மண்நிற வீடொன்றைக் கண்டெடுத்தேன்.

அந்த மண் வீட்டினுள் ஒரு வெண்ணிறவீடு இருந்தது. அந்த வெண்ணிற வீட்டினுள் இருந்ததோ —பால் அது என்ன?

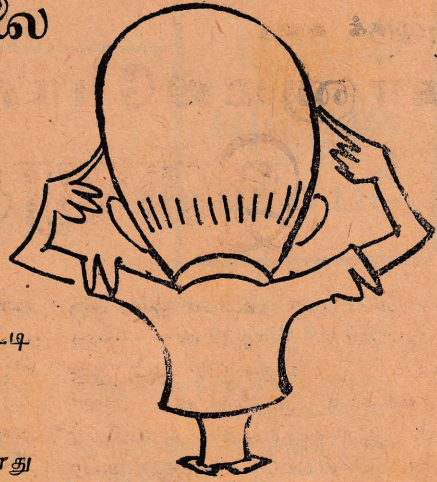
2. மழை கீழே வரும்போது மேலே போவது என்ன?

3. நான்கு இலக்கமுள்ள ஒரு எண்- அதன் பெறுமதியோ ஏழாயிரத்து எண்ணூற்று மூன்றிலும் அதிகமானது. ஆனால் அதனை அரைவாசியாக்கினால் மிஞ்சுவது எதுவுமே இல்லை.

அந்த எண் என்ன?

4. ஒரு மணிக்கு 5 செக்கண்டுகளில் 6 முறை அடிக்கும். 12 முறை அடிக்க எத்தனை செக்கண்டுகளாகும்.

5. வட்டவடிவமான ஒரு குளத்தில் ஒரு நீர்த்தாவரம் படர ஆரம்பித்து நாள்தோறும் அது முதல்நாளின் இரு மடங்காக வளர்ந்து வந்தது. இருபத்தெட்டாம் நாளில் அது குளத்தின் அரைப்பகுதியை மூடினால் குளம் முழுவதும் மூட எத்தனை நாட்களாகும்?

6. ஒருவர் தம்மிடமிருந்த 1000 ஏக்கர் நிலத்தைத் தமது நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் பகிர்ந்தளித்தார். மூத்தவனுக்கு இரண்டாமவனை விட 10 ஏக்கர் அதிகமாகவும் இரண்டாமவனுக்கு மூன்றாவனை விட 20 ஏக்கர் அதிகமாகவும் மூன்றாமவனுக்கு நான்காமவனை விட 30 ஏக்கர் அதிகமாகவும் கொடுத்தால் நான்காவது பிள்ளை பெற்ற நிலம் எத்தனை ஏக்கர்?

7. ஒரு சொல்லைத் தமிழில் சொன்னால் ஆகாயத்தில் ஊர்வதையும், ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் தரையில் ஊர்வதையும் குறிக்கும் அந்தச் சொல் எது?

8. பெண்கள் மிகக் குறைவாகப் பேசும் மாதம் எது?

“சீனக் கானு லோவன்னா”

விடை அடுத்த இதழில்

காணாமல் போன

இளவரசன்

ஒரே ஒரு ஊரிலே ஒரே ஒரு ராஜாதான் இருந்தான் இருந்தான். அவனுக்கும் ஒரே ஒரு ராணிதான் இருந்தாள். அவர்கள் இரண்டுபேரும் எமனிடம் தவம் செய்தனர். அதனால் ஒரே ஒரு மூக்கும் முழியுமான மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு குடிமகன் என்று பேர் வைத்தார்கள். அவன் சிறு வயதிலேயே பெரிய பலசாலியாகத் திகழ்ந்தான். எலியைக்கூட வாளால் அடித்துக் கொண்டுவிடுவான். இலையான் கொசு முதலியபறவைகள் இவனை எதிர்க்க வரும். அது எல்லாம் இவனுக்கு தூசிபோலத்தான். அவன் தனது வானை எடுத்துக் குறிபார்த்து இலையானின் சிறகு இரண்டையும் பறக்கும்போதே வெட்டிவிடுவான். அவ்வளவு பராக்கிரமம் உடையவன்தான். இப்படி வீரசாதனைகள் செய்வனுக்கு பதினைந்தாவது வயது நிரம்பி வழிந்தது. ஆனால் இவனுக்கு பறவைகளில் பெரிதான கோழியின்மேல்தான் பயம். ஒரு நாள் கோழி கூவும்போது ஒரு பற்றைக்குள் போய் புகுந்து கொண்டான். இதைக் கண்ட ஒரு வெட்டுக்கிளி ஒன்று இவனை பிடித்து விழுங்கிவிட்டது. அரசன் தன் மகனைக் காணாமல் தத்

தளித்தான்; அழுதான், கதறினான் என்ன பலன். வெட்டுக்கிளியின் வாயில் அகப்பட்ட இளவரசன் வெளியே வரவேயில்லை.. அவன் வெட்டுக்கிளியின் வயிற்றில் இருந்தபடியே தான் எப்படி வெளியே போகலாம் எனயோசித்தான்.

ஒரு நாள் மழையில் நனைந்து நடுங்கிக்கொண்டிருந்த ஒருதவளை வெட்டுக்கிளியைக் கண்டது ஒரே தாவலில்பாய்ந்து வெட்டுக்கிளியை விழுங்கியது இளரசனுக்கு ஏதோ சூடு ஏறியமாதிரி இருந்தது. அவன் நினைத்தான் வெட்டுக்கிளி ஏதே வெயிலில்தான் நிற்கிறது என்று தவளை தனது வயிறு

நிரம்பிவிட்ட பேருமிதத்தோடு வெளியே சென்றது, அப்போது பசியோடு நிற்குகொண்டிருந்த பாம்பு ஒன்று தவளையை ஒரே விழுங்கலாக விழுங்கியது. இது இவ்வாறிருக்க இந்த அரசனை வெல்வதற்காக அண்டை நாட்டிலிருந்து வேறொரு அரசன் படை எடுத்து வந்தான். வந்து தோற்று ஓடினான்; அங்கே அவன் இந்த

இதைக் கண்ட கொடிய அரசன் பாம்பு மட்டும் தேவை என்று முட்டையை எடுத்து எறிந்தான். முட்டை வெடித்தது இளவரசன் வெளியே வந்தான். வந்ததுமே கொடிய அரசனைப் பார்த்து அடே! கொடியவா எனது தகப்பனையா கொல்லப் பார்த்தாய் இப்பொழுதே உன்னை யமலோகத்துக்கு அனுப்புகின்றேன்

அரசனைக் கொல்வதற்கு ஒரு திட்டம் தீட்டினான். அதன்படி ஒரு பாம்பு கொண்டுவரப்பட்டது. அந்தப் பாம்பின் வயிற்றில்தான் இளவரசன் இருக்கின்றான் என்பது கொடிய அரசனுக்கு எப்படித் தெரியும். ஒரு நாள் பாம்பைப் பெட்டியில் வைத்திருக்கும் போது அந்தப் பாம்பு முட்டை போட்டுவிட்டது.

என்று பாம்பை எடுத்து அவன் மேல் எறிந்தான். பாம்பு அவன் மேல் விழுந்து அந்தக் கொடிய வனைத் தீண்டியது. அவன் அதிலேயே துடித்து இறந்தான். அரசன் தன் மகனைக் கண்டு ஆனந்தம் அடைந்தான். அத்தோடு தன் மகன் ஒரு கொடியவனைக் கொன்றுவிட்டான் என்று பெருமிதம் அடைந்தான்.

கோழி: நீங்கள் இப்பொழுதெல்லாம் காலையிலே கூவுவதில்லையே ஏன்?

சேவல்: பக்கத்தில் இருக்கும் அலாரம் அடித்தே எழும்பாத மனிதன் கூரையிலிருந்து நான் கூவியா எழும்பப்போகிறார்கள்; அதுதான்...

வினா-பதிலே

-வினா-பதில்-

மிகமிகச் சாதாரண தாக்கங்களுக்கும் அவை வளைந்து நெளிவதைக் காண்கையில் அரசு தனக்குள்ளே நகைத்துக்கொள்ளும்.

நாணலின் அளவுக்கு மீறிய நாணம் அதற்கு நகைப்பைக் கொடுத்தது வியப்பில்லையே?

அந்த அரசமரம் கம்பீரமாக நின்றது— இதன் வலிமை அதன் தோற்றத்தில் முறுக்கேறிக் காணப்பட்டது. அதன் முதுமை பரந்துபட்ட அதன் கிளைகளில் நிதர்சனமானது. எத்தனை புயல்களை- எத்தனை வெள்ளங்களை- சூறாவளிகளை... அது சந்தித்திருக்கும்? அத்தனையையும் எவ்வளவு திடகாத்திரத்தோடு நேருக்குநேர் எதிர்த்து நிமிர்ந்து நிற்பது அது. உண்மையில் அது அரசமரம்தான்.

ஆமாம் நேருக்கு நேர் எதிர்த்து நிமிர்ந்து நிற்பது அதன் குணமல்லவா?

அந்த அரசமரத்தைச் சுற்றிலும் சமீப காலமாக முளைத்து நின்றன நாணல் செடிகள் சில-

காற்றில் வளைந்து- மழைக்கு குனிந்து கூனிக் குறுகி நெளிந்து வளர்ந்தன... மெலிந்து நலிந்த அவைகளின் தோற்றத்தையும்

ஒருநாள் - கார்மேகம் கவிந்தது- கூதலும் குளிரும் காற்றோடு கலந்து ஓசையிட்டு வீசியது.

இடி இடித்து முழக்க, மின் வெட்டு வாளை வாள்கொண்டு வெட்டிப் பளிச்சிட்டன.

நாணல்கள் நடு நடுங்கின... அங்கும் இங்கும் வளைந்து நெளிந்து... எதிரிகளின் தாக்கங்களுக்கு பணிந்து... குனிந்து உயிர்வாழ பிரயத்தனப்பட்டன... அரசு இத்தனையையும் பார்த்தபடி தாக்குதல்களுக்கு நிதானமாகத் தன்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டு நின்றது. அதன் முதுமையிலும் அனுபவம் அதற்கு தளர்ச்சியைக் கொடுக்கவில்லை.

எதற்கும் தயார் என்ற நிலையில் நாணல்- நிலைமை மோசமாகிக்கொண்டது - இயற்கையின் சிற்றம் சூறாவளியாக... பிரளய ஒலி எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது.

“ஐயோ... ஐயோ...” வார்த்தைகள் திக்கத் திக்க பெரிதாகப் புலம்பிக் கத்தின நாணல்கள். அரசுக்கு இவற்றின் கோழைத் தனத்தைக் காணக் கோபம் ஒரு புறம் நடுங்கலைக் காண நகைப் புறம் மறுபுறம்-

கோபத்தோடு பரிகாசமாக பெரிதாக இடி இடிப்பதுபோன்று சிரித்தது.

நாணல்கள் மேலும் நடுங்கியவாறு கத்தின...

“இடி இடித்து நடுங்கவைப்பதுபோதாதென்ற நீயும் கடகடத்து கலங்க வைக்கிறாய்?”

அரசு மேலும் சிரித்தது... பின் சொன்னது: “ஏன் இப்படி நடுங்கிச் சாகிறீர்கள்... கோழைகளைப்போல...”

“நீ வலிமையுள்ளவன் உனக்கு உறுதியான உடல்- ஆனால்- நாங்களோ,”

“ஏய் பயந்தாங்கொள்ளிகளே... உறுதியும் வலிமையும் உடலைப் பொறுத்ததல்ல அது மனதைப் பொறுத்தது— மன உறுதியுடன் நிமிர்ந்து நில்லுங்கள்...”

“ஐயோ... உன் வேதாந்தம் எங்களுக்கு சரிவராது— நாங்கள் இறந்து அழிந்து போவோமே...” என்று கத்தியபடி சூரவளியின் சுழற்சிக்கேற்ப வளைந்து வளைந்து போராடிக்காண்டன நாணல்கள்.

“ஏய்- கோள்களே...செத்துச் செத்து வாழ்வதை விட ஒரேயடியாக செத்துவிடலாமே; சாவு ஒரு முறை வரத்தானே

போகிறது... அதற்குப் பயப்படலாமோ- நிமிர்ந்து நில்லுங்கள்-வளையாதீர்கள்...” அரசு கத்தியது.

“நாங்கள் செத்துச் செத்தாவது வாழத்தான் விரும்புகிறோம்- நீ உன் இஷ்டப்படி செய்...” என்றுவிட்டு வளைந்து நெளிய ஆரம்பித்தன நாணல்கள்...

அரசு நினைத்தது- ‘இந்தமாதிரிக் கோழைகளால்தான் நமது இனத்திற்கு அவமானம்’ அது கொதித்தது-

நேரம் செல்லச் செல்ல நிலைமை என்றுமில்லாதவாறு மோசமாகியது. அரசு தன்னால் இயன்ற வரைஎதிர்த்துக்கொண்டிருந்தது.

நாணல்கள்—?

இப்படியே ...

இரவின் நிசியில்- ஒரு பெரிய ஓசை அந்த வட்டாரத்தையே கிடுகிடுக்க வைத்தது.

★

பொழுது புலர்ந்தது.

ஆற்றலின் உருவமான அரசுமலை புரண்டாற்போன்று சரிந்து கிடந்தது.

-இன்னும் சாகவில்லை-

அதன் நீண்டு வளர்ந்த கிளைகளின் அழுத்தத்தில் அமுங்கி அத்தனை நாணல்களும் குற்றுயிராக் கிடந்தன—

ஒரு நாணல் ஈனக் குரலில் அரசைப் பார்த்துக் கேட்டது:

“பாவி— நீ உன் ஆணவத்தால் மடியப்போகிறாய்— எங்களையும் ஏன் இப்படி அமுக்கிக் கொல்கிறாய்...?”

“நீங்கள் அடிக்கடி செத்துப் பிழைப்பதை’ நடுநடுங்கி வாழ்வதைப் பார்க்க எனக்கு சகிக்கவில்லை... அதுதான், வாழ்க்கையில் வருகின்ற அந்த ஒரே மரணத்தை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளத்தான் உதவினேன் அவ்வளவுதான்—”

“பாவி ... கொலைகாரா... நாங்கள் எப்படியாவது வாழ விரும்பினோம்... நீ... நீ—”

நாணல்களின் உயிர்த்துடிப்பு கள் அடங்குமுன்னர் அரசு அவற்

றிற்கு ஞானோபதேசம் செய்வது போற் கூறிற்று.

“கோழையாக நூறுநாட்கள் வாழ்வதை விட வீரனாக ஒருநாள் வாழ்வதே மேல்- அதாவது உங்களைப்போல் வளைந்து நின்று வாழ்வதிலும் பார்க்க என்னைப் போன்று நிமிர்ந்துநின்று சாவதே மேல்...”

அதன்பின்னர் அங்கு அமைதி நிலவியது.

-திலீபன்-

இது நான் இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது நிகழ்ந்தது. எங்கள் வகுப்பில் ஒரு குறும்புப் பையன் இருந்தான் அவன் கணக்கில் சந்தேகி அதுவே கணக்காசிரியர் அவனையே தினமும் சில கணக்குகளைச் செய்யும்படி சொல்வார், அவனுக்கு இது பிடிப்பதில்லை. சில சமயங்களில் கணக்குகளை செய்ய முடியாதபோது சில குறும்புத்தனங்கள் செய்வான். ஒரு நாள் ஆசிரியர் கழித்தல் கணக்குகளைப் படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆசிரியர் இவனை எழுந்து நிற்கும்படி சொல்லி ‘ஐந்தில் ஐந்து போனால் எத்தனை’ என்று கேட்டார். இவனே கணக்கைச் செய்து பார்க்க வேண்டித் தேடினான். வந்த சிரிப்பை மெதுவாக அடக்கிக்கொண்டோம்.

பின் ஆசிரியர் கணக்கைச் சுலபமாக்க “அடே நீ ஐந்து தோசை கடையில் வாங்கி ஐந்தையும் சாப்பிட்டால் மீதி என்ன” என்றார். இவன் “சம்பல் மீதி” என்றான். வகுப்பில் சிரிப்பு அடங்க கொஞ்ச நேரமாயிற்று.

வேலு: எனக்கு புது ஆசிரியர் வந்ததில் புதான் கணிதப்பாடத்தில் பற்று ஏற்பட்டது. மணி: ஏன் அவ்வளவு நல்ல ஆசிரியரா?

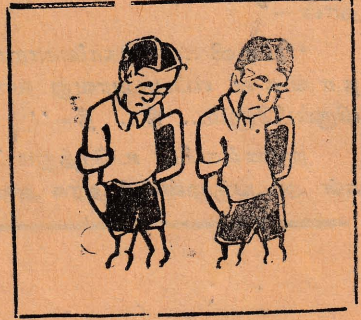
வேலு: அவர் சரியான அபிமான நட்சத்திரம் ஜெய்சங்கர் மாதிரி.

வேட்கை

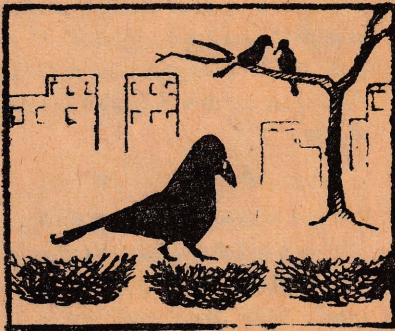
மணி: வா... பாட்டி 'பீச்சுக் குப் போகலாம்...

பாட்டி: அங்கெல்லாம் பெல் போட்டமோ என்னமோ போட்டுக் கொண்டான் வருவாங்களாம்... என்னட்டை அதில்லையே... நான் வரேல்லை.

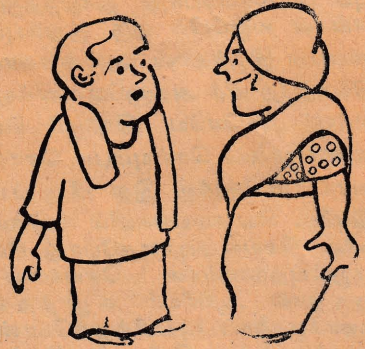

பாலு: உன்னுடைய ஞாபகசக்தி எப்படி சிவம்?

சிவம்: கரும்பலகையான் ஒன்றும் ஞாபகத்தில் நிற்குதில்லை.... வெண் திரையான் எல்லாம் ஞாபகத்தில் இருக்கு.

மரத்திலுள்ள ஒரு காகம்: என்ன... அவர் புதுசா என்னமோ வியாபாரம் ஆரம்பித்திருக்கிறாரோ...? மற்றக் காகம்: ஆமாம் குயில்களுக்கு கூடுகட்டி விற்கிறார்.

அப்பா: நான் கடையில் சாமான்கள் வாங்கும்பேரது கணக்குப்பார்த்ததில் பிழை விட்டு விட்டேன்.

ஆசிரியையம்மா: (ஏதோ நினைவில்) பெஞ்சிமேலே ஏறி நில்லுங்கள்.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 351

PROBLEM SET 1

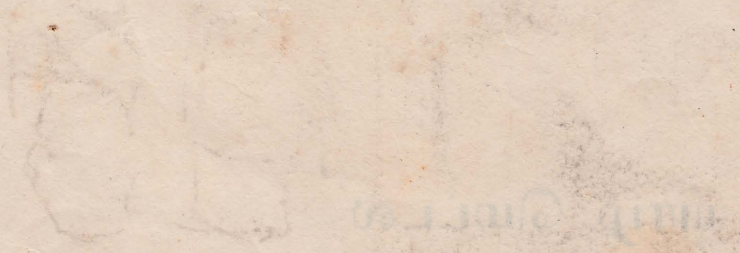
Due: Monday, September 10, 2012

1. A particle of mass m moves in a circular path of radius r with constant speed v .

(a) Find the magnitude of the centripetal acceleration.

(b) Find the period of the motion.

(c) Find the angular velocity.

PHYSICS 351

PROBLEM SET 1

Due: Monday, September 10, 2012

2. A particle of mass m moves in a circular path of radius r with constant speed v .

(a) Find the magnitude of the centripetal acceleration.

(b) Find the period of the motion.

(c) Find the angular velocity.

சிறுவர் சஞ்சிகை
கண்மணிக்கு

எமது நல் வாழ்த்துக்கள்

யாழ் உலோகத் தொழிற்சாலை

250 - 254, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்நகர்.

தொலைபேசி; 7019

யாழ் மெட்டல்
விற்பனவு நிலையம்

6, நவீன சந்தை.

யாழ்நகர்.

தொலைபேசி. 7430-47596